

250.

Vládní nařízení

ze dne 21. prosince 1935

o úlevách při splácení pohledávek za
zemědělci.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodloužené zákonem ze dne 26. června 1935, č. 131 Sb. z. a n.:

ČÁST I.

V ý k l a d n ě k t e r ý c h p o j m ů.

§ 1.

(1) Zemědělci se rozumějí v ustanoveních tohoto nařízení fyzické osoby, které se vůbec nebo převážně vyživují hospodařením na zemědělských pozemcích vlastních, zpachtovaných nebo daných jim do užívání, jakož i pozůstalosti po takových osobách, dokud nepřešly na dědice, dále výdělková a hospodářská společenstva (družstva), skládající se převážně z osob pracujících v zemědělství, jejichž činnost záleží vůbec nebo převážně v hospodaření na zemědělských pozemcích vlastních, zpachtovaných nebo daných jim do užívání nebo v propachtování pozemků jejich členům.

(2) Zemědělci v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou rozumějí se v ustanoveních tohoto nařízení zemědělci, kteří v době od 16. července 1934 do 31. prosince 1935 provozovali zemědělský podnik výhradně nebo převážně v některém z okresů uvedených v § 1, odst. 2 vládního nařízení ze dne 13. července 1934, č. 142 Sb. z. a n., o dalších dočasných opatřeních při vymáhání pohledávek proti zemědělcům a nezaměstnaným v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou, ve znění čl. I, odst. 2 vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934, č. 258 Sb. z. a n.

§ 2.

Nemovitostmi zemědělského podniku se rozumějí v ustanoveních tohoto nařízení role, louky, pastviny, zahrady, vinice, chmelnice, rybníky, lesy, dále obytné a hospodářské budovy a zařízení, která slouží k zpracování výlučně výrobků vlastního zemědělského a lesního hospodářství.

ČÁST II.

Úlevy při splácení dlouhodobých
pohledávek hypotekárních.

§ 3.

Zemědělec jako dlužník pohledávky zajištěné zástavním právem zapsaným ve veřejných knihách na nemovitostech tvořících jeho zemědělský podnik, která má být splacena pravidelnými splátkami v době delší než deset let, není, počínajíc 1. lednem 1936, zavázán platiti věřiteli na úroku a úmoru více než splátku (anuitu) rovnající se úroku z původní jistiny pohledávky podle sazby, která je dne 1. ledna 1936 podle právních předpisů pro tuto pohledávku nejvýše přípustná, zvýšené o $\frac{3}{4}\%$ původní jistiny; je-li smluvená úroková sazba nižší, rovná se splátka úroku z původní jistiny pohledávky podle sazby smluvené, zvýšené o $\frac{3}{4}\%$ původní jistiny. Z této splátky jest vyúčtovati na úrok tolik, kolik vychází podle rozhodné úrokové sazby z nesplaceného zbytku pohledávky, a ostatek na splacení jistiny.

§ 4.

(1) Jinaká ustanovení platná mezi stranami o pohledávce, zejména ustanovení o době splácení a výpovědi, jakož i ustanovení o nižších splátkách na pohledávku zůstávají předpisem § 3 nedotčena.

(2) Nedotčena zůstává také povinnost dlužníka zaplatiti dlužné úroky, útraty a jiné příslušenství pohledávky, které se staly splatnými po 9. květnu 1933, jakož i smluvené pravidelné kapitálové splátky, které nepřesahovaly ročně 5% původní jistiny, pokud se staly splatnými po 9. květnu 1933, ačli nejde o zemědělce v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou.

§ 5.

(1) Částky, která by podle § 3 měla být vyúčtována na splacení jistiny pohledávky, užije se prozatím k postupnému splácení dlužných úroků, útrat a jiného příslušenství pohledávky, které se staly splatnými do 9. května 1933, a jde-li o zemědělce v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou, do 31. prosince 1935.

(2) Kromě toho je dlužník zavázán platiti na zadržené platy uvedené v odstavci 1 až do úplného jich splacení ve stejných lhůtách, v kterých jsou splatné anuity, počínajíc první anuitou splatnou po 30. červnu 1936, zvláštní splátky rovnající se jedné šestnáctině, a jde-li o zemědělce v okresích zvlášť těžce postiže-

ných neúrodou, jedné osmnáctině těchto zadržovaných platů podle stavu ke dni splatnosti první anuity po 30. červnu 1936, nejvýše však 2% původní jistiny pohledávky ročně, a dále úroky z nesplaceného zbytku těchto zadržovaných platů.

(3) Promlčení zadržovaných platů uvedených v odstavci 1 se dnem 1. ledna 1936 přetrhuje až do doby, kdy splátkami podle odstavce 1 a 2 mají být splaceny.

§ 6.

Ustanovení § 3 neplatí o pohledávkách:

1. které proti dlužníku vznikly po 31. prosinci 1934;

2. z emisních zápůjček.

§ 7.

Právo na úlevu podle § 3 přísluší dlužníku jen tehdy, oznámí-li věřiteli do 30. června 1936 doporučeným nebo na potvrzení daným dopisem, že hodlá úlevy užít; lhůta je zachována, bylo-li oznámení do uvedeného dne podáno na poštu k dopravě. Zmeškání lhůty má za následek ztrátu práva.

§ 8.

Zaplatil-li dlužník, který má právo na úlevu, na splátku dospívající v době mezi 1. lednem a 30. červnem 1936 více, než by podle § 3 byl zavázán, vyúčtuje se přeplatek jako bezúročná záloha na příští splátky.

§ 9.

Dlužník, který má právo na úlevu, může se domáhati na věřiteli, aby mu bez zbytečného odkladu vydal osvědčení o nové úpravě splácení pohledávky, udávající alespoň výši jistiny pohledávky k 1. lednu 1936 a zadržovaných platů (§ 4, odst. 2 a § 5, odst. 1), dále výši jednotlivé splátky (anuity) podle § 3, výši jednotlivé splátky na zadržené platy podle § 5, odst. 2 s úroky těchto platů, v případě § 8 pak výši přeplatku.

§ 10.

(1) Pohledávky, pro které přísluší dlužníku úlevy podle předcházejících ustanovení, nemohou být věřitelem přes to, že mu přísluší právo je vypovědět, vypověděny ke dni dřívějšímu než k 1. dubnu 1944, a jde-li o zeměděle v okresích zvláště těžce postižených

neúrodou, k 1. dubnu 1945, dokud jsou řádně placeny splátky na jistinu a náležitě úroky s vedlejším plněním a splátky na zadržené platy s úroky (§ 5, odst. 2), jakož i dokud jsou řádně plněny i ostatní závazky, které dlužník se zřetelem na pohledávku na sebe vzal.

(2) Tato ochrana nepřisluší dlužníku, který — byť závazek řádně se svým majetkem hospodařiti na sebe nevzal — o udržení hodnoty nemovitosti, na které je pohledávka zajištěna, náležitě nepečuje, zejména opomine ji pojistiti proti zkáze ohněm, anebo dokonce ji poškozují nebo jinak znehodnocuje, zcizuje nebo zatěžuje anebo vůbec se svým majetkem nakládá tak povážlivým způsobem, že splnění pohledávky jest zřejmě ohrožováno.

(3) Dále nepřisluší tato ochrana dlužníku, který peněžnímu ústavu jako věřiteli odepře dáti souhlas k převzetí pohledávky jiným věřitelem nebo odepře provéstí úkony, kterých je s jeho strany k takovému převzetí zapotřebí, ačkoliv nový úvěr mu má být poskytnut za podmíněk nezhoršených a věřitel se zavázal nésti výdaje s převzetím pohledávky nutně spojené.

§ 11.

(1) Smluvní ustanovení, kterými se dlužník předem vzdává výhod podle předcházejících ustanovení, jsou neplatná.

(2) Uplatnil-li dlužník právo na úlevu, může se ho, počínajíc 1. červencem 1937, vzdáti, ale jen písemným prohlášením.

§ 12.

Beze zřetele k tomu, zda dlužník má právo na úlevu podle předcházejících ustanovení, mohou zadržené platy uvedené v § 5, odst. 1, pokud při rozvrhu nejvyššího podání (kupní ceny) v dražebním řízení nemají stejné pořadí s jistinou, být zaplacen v pořadí a do výše zástavního práva zajišťujícího vedlejší příslušenství pohledávky, které nemá již ze zákona stejné pořadí s jistinou, i když se toto zástavní právo na podobné platy nevztahuje. Nestačí-li toto zástavní právo, mohou být uvedené zadržené platy zaplacen v stejném pořadí s jistinou, pokud i s úroky zadržnými ne déle než tři roky přede dnem příklepu (§ 216 ex. ř.) anebo přede dnem dražby (§ 192 ex. zák.) nepřesahují částku rovnající se úrokům z nesplaceného zbytku jistiny za čtyři roky podle úrokové sazby platné pro pohledávku v den příklepu (dražby).

ČÁST III.

Úlevy při splácení některých jiných pohledávek.

§ 13.

(1) Zemědělec jako dlužník pohledávky, která se proti němu stala splatnou před 1. lednem 1936, není zavázán platiti věřiteli vedle úroku (§ 16) více než pravidelné pololetní splátky vždy nejpozději k 1. dubnu a 1. říjnu každého roku, a to i když splácení pohledávky nebylo vymíněno nebo bylo vymíněno splácení v kratší době nebo zčásti vyššími splátkami.

(2) Závazek ke splátkám počíná dnem 1. října 1936.

(3) Splátky se rovnají jedné šestnáctině, a jde-li o zemědělce v okresích zvláště těžce postižených neúrodou, jedné osmnáctině pohledávky s příslušenstvím (§ 15) podle stavu ke dni 1. října 1936; s výjimkou splátky konečné zaokrouhlují se vždy nahoru na částku v celých korunách československých dělitelnou deseti a jednotlivá splátka nesmí býti nižší než 200 Kč.

(4) Vyšší splátky na pohledávku nelze na dlužníku vymáhati ani na základě směnky, která byla vydána k zajištění pohledávky.

§ 14.

(1) Jinaká ustanovení platná mezi stranami o pohledávce, jakož i ustanovení o nižších splátkách na pohledávku zůstávají předpisem § 13 nedotčena.

(2) Nedotčena zůstává také povinnost dlužníka zaplatiti dlužné úroky, útraty a jiné příslušenství pohledávky, které se staly splatnými po 9. květnu 1933, jakož i povinnost zaplatiti smluvené pravidelné kapitálové splátky, nepřesahující ročně 5% původní jistiny, pokud se staly splatnými po 9. květnu 1933, a jde-li o zemědělce v okresích zvláště těžce postižených neúrodou, úroky, útraty a jiné příslušenství pohledávky, jakož i takové kapitálové splátky, pokud se stanou splatnými po 31. prosinci 1935.

§ 15.

(1) Jako příslušenství se k pohledávce, která má býti splácena podle § 13, podle stavu ke dni 1. října 1936 připočtou dlužné úroky, útraty a jiné příslušenství pohledávky, které se staly splatnými do 9. května 1933, a jde-li o zemědělce v okresích zvláště

těžce postižených neúrodou, do 31. prosince 1935.

(2) Jde-li o pohledávku, zajištěnou zástavním právem zapsaným ve veřejných knihách na nemovitostech tvořících zemědělský podnik dlužníkův, připočtou se sice zadržené platy uvedené v odstavci 1 pro výpočet splátek podle § 13 k pohledávce, jinak ale platí o nich obdobně ustanovení § 12.

(3) Promlčení zadržovaných platů uvedených v odstavci 1 se dnem 1. ledna 1936 přetrhuje až do doby, kdy splátkami podle § 13 mají býti splaceny.

§ 16.

Vedle splátek podle § 13 je dlužník zavázán platiti ve stejných lhůtách ze splátek dosud nedospělých pololetní úrok podle sazby, která je podle právních předpisů pro tuto pohledávku nejvýše přípustná, a je-li smluvená úroková sazba nižší, podle sazby smluvené; nebyla-li pohledávka dosud zúročitelná, platí se zákonný úrok z prodlení nebo nižší úrok podle sazby, která je podle právních předpisů pro tuto pohledávku nejvýše přípustná. Dosavadní způsob placení úroků (napřed či pozadu) zůstává nedotčen; nebyla-li pohledávka dosud zúročitelná, platí se úrok pozadu.

§ 17.

(1) Úlevy podle předcházejících ustanovení nepřislušejí dlužníku, jde-li o pohledávky:

a) zaměstnanců dlužníkových z poměru pracovního, počítajíc v to nároky na náhradu hotových vydání a na vrácení služebních záruk,

b) výživného, které je dlužník povinen oprávněnému poskytovat podle zákona,

c) výměnků,

d) pojistných prémie soukromých pojišťoven,

e) z emisních zápůjček,

f) které proti dlužníku vznikly po 9. květnu 1933, a jde-li o zemědělce v okresích zvláště těžce postižených neúrodou, po 31. prosinci 1935, pokud není ustanoveno něco jiného v odstavci 2; byla-li k zajištění pohledávky vydána směnka, je doba vzniku této pohledávky pro účely tohoto ustanovení také dobou vzniku pohledávky směnečné, i když byla směnka obnovena,

g) smluvených pravidelných kapitálových splátek, nepřesahujících ročně 5% původní jistiny, anuit a úroků, pokud se tyto kapitálové splátky, anuity a úroky staly splatnými

po 9. květnu 1933, a jde-li o zemědělce v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou, po 31. prosinci 1935,

h) živnostníků za vykonané práce nebo dodávky, pokud jistina pohledávky téhož věřitele nepřesahuje částku 600 Kč, a jde-li o zemědělce, který v den 1. ledna 1936 hospodaří na více než 20 ha zemědělské půdy, 1200 Kč,

ch) z právních jednání, která jsou na straně dlužníka obchody podle obchodního práva,

i) veřejných daní a dávek, poplatků a cel.

(2) Jde-li o pohledávky veřejnoprávních sociálně pojišťovacích ústavů na zaplacení pojistného, které se stalo splatným v roce 1935, přísluší zemědělcům v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou úleva podle § 13 jen potud, že pohledávku jest zaplatiti ve dvou stejných splátkách nejpozději k 1. říjnu 1936 a k 1. dubnu 1937.

§ 18.

(1) Jde-li o pohledávku, která s úroky a úroky z prodlení ke dni 1. října 1936 převyšuje 10.000 Kč, přísluší dlužníku právo na úlevu podle § 13 jen tehdy, oznámí-li věřiteli do 1. října 1936 doporučeným nebo na potvrzení daným dopisem, že hodlá úlevy užiti; lhůta je zachována, bylo-li oznámení do uvedeného dne podáno na poštu k dopravě. Zmeškání lhůty má za následek ztrátu práva.

(2) Jde-li o pohledávku, která s úroky a úroky z prodlení ke dni 1. října 1936 převyšuje 20.000 Kč a jejímž věřitelem dne 1. října 1935 byl a v den oznámení podle odstavce 1 dosud je peněžní ústav, přísluší dlužníku právo na úlevu podle § 13 jen za té další podmínky, že věřiteli nejpozději do patnácti dnů poté, co byl k tomu vyzván, vydá listinu, podle které by se dalo do veřejných knih o nemovitostech tvořících jeho zemědělský podnik vložiti k zajištění pohledávky právo zástavní.

§ 19.

(1) Úlevy podle předcházejících ustanovení nepřisloušejí dlužníku:

a) jestliže dlužník neplatil, ač by byl platiti mohl, takže podle ustanovení o dočasných opatřeních v řízení exekucním a konkursním proti zemědělcům byl mu odepřen odklad exekuce nebo prohlášení konkursu nebo zrušení nucené správy, anebo po povolení odkladu bylo proti němu pokračováno v řízení exekucním nebo konkursním,

b) jestliže dlužník se svým majetkem nakládá tak povážlivým způsobem, že splnění

závazku jest zřejmě ohrožováno, zejména děje-li se tak zcizováním nebo zatěžováním majetku, nebo jestliže dlužník částí svého majetku poškozujícím, ničícím, bezcennými činů nebo zavlékáním, nebo jestliže vůbec porušuje hrubě povinnosti dobrého hospodáře, zejména i tím, že opomine majetek pojistiti proti zkáze ohněm.

(2) I když věřitel jednu nebo několik splátek od dlužníka přijal, může se, nastanou-li skutečnosti, uvedené v odstavci 1, písm. b), domáhati zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím, když předtím dlužníka doporučeným dopisem se zpátečním lístkem nebo dopisem na potvrzení daným upomene a v upomínce mu poskytne dodatečnou lhůtu nejméně osmidenní.

§ 20.

(1) Nedodrží-li dlužník splátky podle § 13 nebo neplatí-li úroky podle § 16, ač byl věřitelem doporučeným dopisem se zpátečním lístkem nebo dopisem na potvrzení daným upomenut a v upomínce mu byla poskytnuta dodatečná lhůta nejméně šesti neděl, může se věřitel domáhati zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím.

(2) Zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím může se domáhati také věřitel pohledávky, k jejímuž zajištění byla vydána směnka, nedostojí-li dlužník do osmi dnů od vyzvání své povinnosti směnku obnoviti.

(3) Peněžní ústav jako věřitel pohledávky může se domáhati zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím také tehdy, odepře-li dlužník dáti souhlas k převzetí pohledávky jiným věřitelem nebo odepře-li provésti úkony, kterých je s jeho strany k takovému převzetí zapotřebí, ačkoliv nový úvěr mu má býti poskytnut za podmínek nezhoršených a věřitel se zavázal nésti výdaje s převzetím pohledávky nutně spojené.

§ 21.

Je-li pohledávka, na kterou se vztahují předcházející ustanovení, sporná, nastává závazek dlužníka k splátkám nejpozději nejbližším příštím 1. dubnem nebo 1. říjnem po pravoplatnosti rozhodnutí o pohledávce nebo po uznání závazku dlužníkem. Pololetní splátky se v tomto případě zvyšují tak, aby pohledávka byla splacena nejpozději dne 1. dubna 1944, a jde-li o zemědělce v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou, dne 1. dubna 1945.

§ 22.

(1) Nejde-li o pohledávky uvedené v § 17, může dlužník obdobně podle předcházejících ustanovení spláceti pohledávku, která se proti němu stane splatnou do 31. prosince 1939 nebo která se prohlášením (výpovědí) věřitele do tohoto dne splatnou státi může.

(2) I když dlužník této možnosti, počínajíc 1. říjnem 1936, nevyužil, může obdobně podle předcházejících ustanovení spláceti pohledávku, která se prohlášením (výpovědí) věřitele nebo jinak mimo vůli dlužníka proti němu stane splatnou do 31. prosince 1939, a to počínajíc nejpozději nejbližší příštím 1. dubnem nebo 1. říjnem po splatnosti pohledávky; pololetní splátky se v tomto případě zvyšují tak, aby pohledávka byla splacena nejpozději dne 1. dubna 1944.

§ 23.

(1) Smluvní ustanovení, kterými se dlužník předem vzdává práva na úlevu, jsou neplatná.

(2) Dlužník se může práva na úlevu vzdáti teprve počínajíc 1. dubnem 1937, a to jen písemným prohlášením nebo skutečným zaplacením částky převyšující splátku podle § 13 s úroky podle § 16.

§ 24.

(1) Úlevy příslušející podle předcházejících ustanovení dlužníku neprospívají samy o sobě spoludlužníkům a ručitelům dlužníkovým. Jsou-li však spoludlužníci nebo ručitelé dlužníkovi sami zemědělci, příslušejí jim úlevy podle předcházejících ustanovení stejně jako dlužníkovi.

(2) I když se spoludlužník nebo rukojmí zavázal jen na čas, zůstává zavázán až do projití šesti měsíců poté, co pohledávka podle § 13 nebo podle §§ 21 a 22 měla být splacena.

(3) Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 19, odst. 1, písm. b) na straně rukojmího, může se věřitel domáhati přímo na rukojmím zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím, když předtím rukojmího doporučeným dopisem se zpátečním lístkem nebo dopisem na potvrzení daným upomene a v upomínce mu poskytne dodatečnou lhůtu nejméně osmidenní. Věřitel pohledávky, k jejímuž zajištění byla vydána směnka, může se domáhati přímo na rukojmím zaplacení celého zbytku pohledávky s příslušenstvím také tehdy, nedostojí-li rukojmí do osmi dnů od vyzvání své povinnosti převzítí další směnečný závazek.

(4) S výhradou toho, co je ustanoveno v §§ 19 a 20, není dlužník zavázán platiti spolu-

dlužníku nebo rukojmímu, který proti němu vede postih, více než splátky, které by byl zavázán platiti podle předcházejících ustanovení věřiteli.

ČÁST IV.

Opatření v řízení exekucním a konkursním.

§ 25.

Uplatnění úlev podle předcházejících ustanovení není na překážku, že se pohledávka opírá o exekucní titul.

§ 26.

Prodej (dražba) věcí movitých a nemovitých a vnučená správa, odložené v exekucních věcech proti zemědělcům podle zákona ze dne 24. února 1934, č. 33 Sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti zemědělcům, ve znění vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934, č. 259 Sb. z. a n., nebo podle vládního nařízení č. 142/1934 Sb. z. a n., ve znění vládního nařízení č. 258/1934 Sb. z. a n., odkládají se s právními následky podle uvedených ustanovení na dobu po 30. září 1936.

§ 27.

(1) Exekuce k vymožení pohledávek, pro které příslušejí dlužníku úlevy podle předcházejících ustanovení, budou na návrh dlužníka odloženy na dobu po 30. září 1936, dokud bude dlužník řádně plnit splátku s úroky, k nimž je zavázán. Nastane-li ztráta lhůt podle §§ 19 nebo 20, může věřitel navrhnouti, aby se v exekuci pokračovalo.

(2) Doba od podání návrhu na povolení exekuce až do dne, kdy nastala ztráta lhůt, nevítá se do lhůt podle § 256 ex. ř. a čl. VI, § 6 zákona ze dne 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudním řízení ve věcech občanských a o řízení exekucním, ve znění § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932, č. 1 Sb. z. a n. z roku 1933, a do lhůt podle § 368 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n.

(3) Ustanovení odstavce 1 o odkladu exekuce neplatí pro exekuci vnučenou správou, při které nebyly vymáhajícímu věřiteli ještě splaceny zálohy, které dal na útraty vnučené správy. Dokud dlužník tyto zálohy vymáhajícímu věřiteli nenahradí, buď v exekuci pokračováno, až budou zálohy z výtěžků vnučené správy splaceny.

§ 28.

(1) Rozhodnutí o návrhu věřitele na prohlášení konkursu na jmění zemědělce, odložená podle zákona č. 33/1934 Sb. z. a n., ve znění vládního nařízení č. 259/1934 Sb. z. a n., nebo podle vládního nařízení č. 142/1934 Sb. z. a n., ve znění vládního nařízení č. 258/1934 Sb. z. a n., odkládají se s právními následky podle uvedených ustanovení na dobu až po 30. září 1936.

(2) Rozhodnutí o návrhu věřitele na prohlášení konkursu na jmění zemědělce, podaném po 1. lednu 1936, odloží soud na návrh dlužníka na dobu po 30. září 1936, a to podle obdoby ustanovení zákona č. 33/1934 Sb. z. a n., ve znění vládního nařízení č. 259/1934 Sb. z. a n.

ČÁST V.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 29.

(1) Výhod tohoto nařízení mohou se dovolávat cizinci, pokud tu není zvláštní úprava mezinárodními smlouvami, jen za vzájemného poskytnutí výhod československým státním příslušníkům se strany státu, jehož příslušníkem je cizinec, a to v podstatě shodných s výhodami podle tohoto nařízení.

(2) Zda tato podmínka je splněna, osvědčí ministr spravedlnosti po dohodě se zúčastněnými ministry. Jeho prohlášení je závazné pro soudy i úřady a v případě pochybnosti je třeba vyžádati si je z povinnosti úřední.

§ 30.

(1) Právní jednání, listiny, jakož i knihovni podání a zápisy, kterými se podle tohoto nařízení upravují právní poměry mezi věřitelem a dlužníkem nebo mezi věřitelem a ručitelem a spoludlužníky dlužníka vzhledem k tomu, že věřitel u hlavního dlužníka nedosáhne úplného uspokojení své pohledávky, jsou osvobozeny od kolků a poplatků.

(2) Ustanovení předcházejícího odstavce se nevztahuje na směnky a na soudní řízení, vyjímajíc řízení knihovní.

§ 31.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1936; provedou je ministři spravedlnosti,

financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Černý v. r.

Dr. Zadina v. r.

Dr. Trapl v. r.

Machník v. r.

Dr. Krémář v. r.

Nečas v. r.

Dr. Dérer v. r.

Dr. Czech v. r.

Najman v. r.

Dr. Franke v. r.

Bechyně v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dostálek v. r.

Dr. Spina v. r.

251.

Vládní nařízení

ze dne 21. prosince 1935

o úlevách při splácení pohledávek za nezaměstnanými a o některých opatřeních v řízení exekčním a konkursním proti nezaměstnaným.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodloužené zákonem ze dne 26. června 1935, č. 131 Sb. z. a n.:

ČÁST I.

Výklad některých pojmů.

§ 1.

(1) Nezaměstnanými rozumějí se v ustanoveních tohoto nařízení osoby, které v době po 28. únoru 1931 aspoň po dobu tří měsíců byly v zaměstnání podrobeny povinnému nemocenskému pojištění, a ač se o to u zprostředkovatelné práce ucházejí, nemají zaměstnání vůbec nebo jsou zaměstnány jen obmezeně či střídavě, a nemají příjem, který by stačil na slušnou výživu jich a osob, které proti nim mají zákonný nárok na výživu.

(2) Nezaměstnaným ve smyslu odstavce 1 jsou v tomto nařízení na roveň postaveny fyzické osoby, které v době po 28. únoru 1931 aspoň po dobu tří měsíců provozovaly samostatnou výdělečnou činnost a kterým podle posledního pravoplatného předpisu z doby, kdy tuto činnost ještě provozovaly, nebyla vyměřena daň důchodová ani všeobecná daň výdělková z důchodu nebo z výtěžku přesahujícího 15.000 Kč, jestliže se své výdělečné činnosti musily vzdát pro hospodářské poměry a nemají příjem, který by stačil na slušnou výživu